

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3592/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., коју заступа Јелена Митић адвокат из ..., против тужене Основне школе „Никодије Стојановић Татко“ из Прокупља, коју заступа Градско правобранилаштво града Прокупља, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1903/2025 од 17.09.2025. године, на седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1903/2025 од 17.09.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1903/2025 од 17.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 21/25 од 28.05.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да на име неисплаћене увећане зараде за разредно старешинство у периоду од децембра 2021. закључно са новембром 2024. године исплати тужилји новчане износе са законском затезном каматом за периоде доспелости до исплате како је то ближе одређено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на износе досуђене ставом првим изреке уплати доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да накнади тужилји трошкове парничног поступка од 64.654,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1903/2025 од 17.09.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена означена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) у вези с одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, о коме одлучује Врховни суд, ценећи да ли постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП да се дозволи одлучивање о посебној ревизији јер у конкретном случају, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења нижестепених судова, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачења права.

Побијаном пресудом потврђена је првостепена пресуда којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена основна школа да, применом одговарајућих прописа о увећању коефицијента зараде наставнику који је у утуженом периоду обављао и послове разредног старешине, који се има обрачунати не само за часове ефективног рада, већ и код накнаде зараде за време коришћења годишњих одмора, државних празника, боловања и школских распуста, исплати дуговани износ. Тужена уз ревизију није доставила, нити се позвала на одлуке из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању судова о истоветним тужбеним захтевима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари. Разлози које су нижестепени судови изнели у донетим одлукама почивају на тумачењу и примени права као и у одлукама других судова и Врховног суда у истоврсним споровима.

Имајући у виду да правилност утврђеног чињеничног стања није разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији, као и да нема неуједначене примене права ни потребе за новим тумачењем јасних одредаба примењеног материјалног права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, одлучено као у став првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних односа за које су главом XXIX (чл. 436. до 441) ЗПП прописана посебна правила поступка, с тим што се у из радних односа, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, сходно примењују остале одредбе тог закона. Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је у парницама из радних односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. На остале парнице из радних односа у којима се тужба односи на новчано потраживање, сходно се примењују општа правила поступка и о дозвољености ревизије одлучује у складу са чланом 403. став 3. ЗПП, према коме је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано, 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став други); а није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела на прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (став трећи).

Тужбом од 29.01.2025. године ради исплате неисплаћеног увећања означена је вредност предмета спора од 10.000,00 динара. Како вредност предмета спора у конкретном случају очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је изјављена ревизија недозвољена и одбацио је ставом другим изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**